Lietas arhīva Nr. A42-00281-24/36
ECLI:LV:ADRJJTN:2024:0229.A420232223.13.S

Administratīvā rajona tiesa
Jelgavas tiesu nams
SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā
Jelgavā 2024. gada 29. februārī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese S. Ozola,

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc pieteicēja /pers. A/ pieteikuma par /Nosaukums/ faktisko rīcību, neizgatavojot bez maksas personas apliecības kopijas to iesniegšanai Starptautiskajā krimināltiesā, un aizlieguma noteikšanu iestādei turpmāk veikt šādu faktisko rīcību, kā arī par mantisko zaudējumu un nemantiskā kaitējuma atlīdzinājuma noteikšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējs ar 2023. gada 20. aprīļa iesniegumu vērsās /Nosaukums/ par personas apliecības (turpmāk arī – dokuments) kopijas izgatavošanu divos eksemplāros, lūdzot atbrīvot no samaksas par kopiju izgatavošanu.

Ar /Nosaukums/ priekšnieka 2023. gada 26. aprīļa vēstuli pieteicējs informēts, ka jau iepriekš /Nosaukums/ 2023. gada 9. janvāra atbildē pieteicējam tika sniegta atbilde par dokumentu kopēšanu bez maksas.

/Nosaukums/ 2023. gada 9. janvāra atbildē pieteicējam, atsaucoties uz tiesību normām, norādīts, ka notiesātajiem ir pienākums samaksāt par Ieslodzījuma vietu pārvaldes sniegtajiem maksas pakalpojumiem; dokumenta (A4 formāta lapa) kopēšanas cena no vienas puses ir 0,16 *euro*; no abām pusēm – 0,21 *euro*. Normatīvie akti neparedz ieslodzītā personiskajām vajadzībām nepieciešamo dokumentu kopiju izgatavot par brīvības atņemšanas iestādes līdzekļiem.

Pieteicējs apstrīdēja šādu /Nosaukums/ rīcību, ar kuru atteikta dokumenta kopiju izgatavošana bez samaksas, un lūdza noteikt mantiskā zaudējuma 300 000 *euro* atlīdzinājumu un nemantiskā kaitējuma 50 000 *euro* atlīdzinājumu.

[2] Ar Ieslodzījuma vietu pārvaldes priekšnieka 2023. gada 24. maija lēmumu Nr. N-1-2023-08164 (turpmāk – pārvaldes lēmums) /Nosaukums/ (turpmāk – cietums) rīcība atzīta par tiesisku un atteikts pieteicējam noteikt atlīdzinājumu.

Pārvaldes lēmuma pamatojumā norādīts turpmākais.

[2.1] Ieslodzījuma vietu pārvaldes sniedzamo pakalpojumu veidus un to cenas noteic Ministru kabineta 2013. gada 3. septembra noteikumi Nr. 739 "Ieslodzījuma vietu pārvaldes maksas pakalpojumu cenrādis" (turpmāk – noteikumi Nr. 739). Savukārt Latvijas Sodu izpildes kodeksa (turpmāk – kodekss) 41. panta desmitā daļa noteic, ka notiesātajiem ir pienākums samaksāt par Ieslodzījuma vietu pārvaldes sniegtajiem maksas pakalpojumiem.

No šiem tiesību aktiem izriet tieša prasība notiesātajiem ievērot noteikumus, kas paredzēti kodeksā un noteikumos Nr. 739.

[2.2] Atbilstoši cietuma administrācijas sniegtajai informācijai, pieteicējs jau iepriekš tika informēts par dokumentu kopēšanas pakalpojuma samaksu, kas paredzēta noteikumos Nr. 739; pieteicējam tika izskaidrots, ka noteikumi neparedz iespēju atbrīvot personu no pakalpojuma maksas naudas līdzekļu neesības dēļ.

Konkrētajā gadījumā noteikumi Nr. 739 paredz, ka pārvalde (tajā skaitā cietums) sniedz maksas pakalpojumus par dokumentu kopijas izgatavošanu ieslodzītajām personām. Šo noteikumu pielikumā paredzēts, ka par dokumentu kopēšanu notiesātajam ir jāsedz izdevumi par izmantoto pakalpojumu. Tas nozīmē, ja pieteicējs vēlas saņemt dokumentu kopijas, pieteicējam, pamatojoties uz noteikumos Nr. 739 noteikto, ir jāveic samaksa no personiskajiem līdzekļiem.

[2.3] Norādīts, ka dokumentu kopiju izgatavošana var būt atzīstama par sarakstes sastāvdaļu tikai kodeksa 50. panta izpratnē, un tādā gadījumā tā tiek segta no brīvības atņemšanas iestādes līdzekļiem.

Pārvalde iesnieguma izskatīšanas procesā neguva objektīvu pārliecību, ka dokumentu kopijas par valsts līdzekļiem pieteicējam ir nepieciešamas sarakstei ar Starptautisko krimināltiesu un ka dokumentu kopiju neizgatavošana var radīt būtisku cilvēktiesību ierobežojumu. Pieteicējs nav paskaidrojis dokumentu saistību un tās nozīmi sarakstē ar attiecīgo starptautisko institūciju, vai pievienojis starptautiskās institūcijas lūgumu vai pieprasījumu par dokumentu pievienošanu. Līdz ar to pieteicējs nav pamatojis dokumentu kopiju izsniegšanas objektīvu nepieciešamību savu tiesību realizēšanai, bet vispārīga atsaukšanās uz nepieciešamību iesniegt dokumentus starptautiskajās institūcijās nevar tikt uzskatīta par objektīvu pamatu dokumentu kopiju izgatavošanai par valsts līdzekļiem.

[2.4] Papildus norādīts, ka nevienā normatīvajā regulējumā nav paredzēta iespēja atbrīvot ieslodzīto personu no samaksas par attiecīgā pakalpojuma sniegšanu – dokumentu kopēšanu. Līdz ar ko pieteicēja izteiktais lūgums "izsniegt bez maksas nepieciešamās kopijas un arī turpmāk nepieciešamās kopijas izsniegt bez maksas un bez ierobežojuma" ir noraidāms kā nepamatots.

Norādīts uz Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 91. pantu, ka visi cilvēki Latvijā ir vienlīdzīgi likuma un tiesas priekšā; cilvēka tiesības tiek īstenotas bez jebkādas diskriminācijas. Līdz ar to arī šie noteikumi neparedz iespēju atbrīvot pieteicēju no pakalpojuma maksas tikai tādēļ vien, ka pieteicēja personiskā kontā nepietiek naudas līdzekļu.

Pārvalde arī nekonstatēja, ka cietuma rīcība būtu pretrunā Satversmē un Latvijai saistošajos starptautiskajos normatīvajos aktos noteiktajam diskriminācijas aizliegumam un pamattiesībām.

[2.5] Ņemot vērā, ka konkrētajā gadījumā pārvalde nekonstatēja cietuma prettiesisku faktisko rīcību, līdz ar to netika arī konstatēts zaudējuma

tiesiskais pamats, kā rezultātā pieteicēja prasība par atlīdzinājuma noteikšanu atzīta par nepamatotu.

[3] Pieteicējs Administratīvajā rajona tiesā iesniedza pieteikumu par /Nosaukums/ faktiskās rīcības, neizgatavojot bez maksas personas apliecības kopijas to iesniegšanai Starptautiskajā krimināltiesā, atzīšanu par prettiesisku un aizlieguma noteikšanu iestādei turpmāk veikt šādu faktisko rīcību, kā arī par mantisko zaudējumu un nemantiskā kaitējuma atlīdzinājuma noteikšanu. Pieteikumā norādīts turpmākais.

[3.1] Pieteicējs gatavojas iesniegt pieteikumu Starptautiskajā krimināltiesā un saskaņā ar tās norādījumiem fiziskajām personām, iesniedzot pieteikumu, obligāti jāpievieno personas apliecinoša dokumenta kopija. Līdz ar to pieteicējs vērsās pie cietuma administrācijas ar lūgumu nodrošināt pieteicēja personas apliecības kopijas (no abām pusēm, divos eksemplāros) izgatavošanu, papildus lūdzot atbrīvot pieteicēju no samaksas par kopiju izgatavošanu. No cietuma administrācijas tika saņemts atteikums, kuru apstrīdēja pārvaldē.

[3.2] Apstrīdēšanas iesniegumā pieteicējs norādīja, ka šāda cietuma administrācijas rīcība liedz viņam tiesības vērsties ar pieteikumu Starptautiskajā krimināltiesā, tādējādi radot mantisko zaudējumu 300 00 *euro* un nemantisko kaitējumu 50 000 *euro*, un pieļauj diskrimināciju mantiskā stāvokļa dēļ.

[4] Pārvalde rakstveida paskaidrojumos par pieteikumu norāda, ka neatzīst prasījumus un lūdz tos noraidīt.

[4.1] Pieteicējs pēc būtības norāda uz finanšu līdzekļu neesību, līdz ar to apzinoties, ka par pakalpojumu nespēs samaksāt, vienlaikus nenorādot juridisko pamatojumu, kāpēc pieteicēju būtu jāatbrīvo no attiecīgā pakalpojuma samaksas.

Pieteikums tieši un nepārprotami norāda uz pieteicēja argumentu nepamatotību un neobjektivitāti, kas ir vienīgi pieteicēja subjektīvais viedoklis. Pieteicēja izteiktie argumenti nav apstiprināti ar konkrētām ziņām par faktiem.

[4.2] Pieteicējs savas subjektīvās tiesības saistībā ar dokumenta kopiju iesniegšanu starptautiskajās iestādēs (Starptautiskajā krimināltiesā) var realizēt vairākos citos veidos, ne tikai iesniedzot dokumenta kopijas. Kā viens no tādiem veidiem ir pašas starptautiskās iestādes iespēja pieprasīt attiecīgos dokumentus no Latvijas Republikas nacionālajām iestādēm.

Vienlaikus pieteicējs vairākkārt ir uzsvēris, ka vēlas iesniegt dokumenta kopijas Starptautiskajā krimināltiesā, tajā pašā laikā nenorādot argumentētu juridisko pamatojumu šādai darbībai. Ja, pēc pieteicēja domām, ir obligāti iesniedzamas noteikta dokumenta kopijas kādā starptautiskajā iestādē (Starptautiskajā krimināltiesā), tad pieteicējs var informēt rakstiski (bez maksas) starptautisko iestādi par šādu dokumentu esību.

[4.3] Ņemot vērā minēto, cietums ir pamatoti atteicis izgatavot dokumenta kopijas, pamatojoties uz kodeksa 41. panta desmito daļu un noteikumu Nr. 739 2. punktu.

Pārvalde norāda arī uz Tieslietu ministrijas sniegto viedokli par lietas ietvaros izskatāmo jautājumu, ka cietums ir rīkojies tiesiski, proti, atsakot izgatavot un izsniegt dokumenta kopijas par valsts līdzekļiem.

Motīvu daļa

[5] Lietā izvērtējams, vai iestādes (cietuma) rīcība, atsakot pieteicējam kā ieslodzītajam izgatavot dokumenta kopijas, ir atzīstama par prettiesisku faktisko rīcību (būtiski ierobežo iestādei īpaši pakļautas personas cilvēktiesības) Administratīvā procesa likuma izpratnē.

[6] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 89. panta pirmajā daļā noteiktajam viena no faktiskās rīcības pazīmēm ir tāda, ka privātpersonai uz šo rīcību ir tiesības vai šīs rīcības rezultātā ir radies vai var rasties personas subjektīvo tiesību vai tiesisko interešu aizskārums.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 1. panta trešajā daļā noteikto administratīvais akts (atbilstoši šā likuma 3. panta trešajā daļā noteiktajam arī faktiskā rīcība) ir arī lēmums, ja tas būtiski ierobežo iestādei īpaši pakļautas personas cilvēktiesības.

Iestādes pienākums rīkoties konkrētās situācijās normatīvajos aktos bieži ir noformulēts ģenerālklauzulas veidā, skaidri nenorādot nedz konkrētos rīcības veidus, nedz individuālu personu tiesības prasīt kādu konkrētu rīcības veidu. Ne jebkuram tiesību normā noteiktam valsts pārvaldes objektīvam pienākumam atbilst individuālas privātpersonas subjektīva tiesība prasīt šā pienākuma izpildi. Privātpersonai nav tiesību prasīt labumu, kurš tai tieši nav paredzēts, bet kuru iestāde būtu kompetenta iedot. Šāda pieeja ir saistīta ar to, ka tiesību normas, vispārīgi nosakot valsts pārvaldes iestāžu kompetenci, funkcijas un uzdevumus, vienlaikus piešķir šīm iestādēm lielu rīcības brīvību tai piešķirto finanšu un citu resursu sadalē un prioritāšu noteikšanā. Šo resursu izmantošana atsevišķas privātpersonas interesēs, ja vienlaikus pastāv būtiskas citu personu intereses, nebūtu pareiza. Tāpēc iestādei parasti jāļauj pašai izlemt, kā vislabākajā veidā un vislietderīgāk izpildīt tās kompetencē nodotos savstarpēji konkurējošos uzdevumus, ņemot vērā tās ierobežotās budžeta iespējas. Tajā pašā laikā personai var būt tiesības prasīt no iestādes konkrētu darbību vai arī zaudējumus, kas radušies no bezdarbības arī gadījumos, kad tiesību normas tiešā tekstā neparedz konkrētu iestādes pienākumu rīkoties. Jo īpaši tie ir gadījumi, kad ar iestādes nerīkošanos var tikt aizskartas personas Satversmē vai starptautiskā līgumā garantētās pamattiesības (cilvēktiesības). Tātad, ja iestādei ir piešķirta rīcības brīvība tās funkciju izpildē, tiesa parasti nevar uzlikt pienākumu veikt konkrētu rīcību, jo nevar iestādes vietā lemt par resursu izlietojumu vai prioritātēm, taču var uzlikt vispārēju pienākumu novērst pamattiesību apdraudējumu (*Jautrīte Briede. Iestādes bezdarbība kā faktiskās rīcības forma. Augstākās Tiesas Biļetens Nr. 10/2015, 33.–37. lpp.; pieejams: https://at.gov.lv/par-augstako-tiesu/augstakas-tiesas-biletens/augstakas-tiesas-biletens-nr-10/iestades-bezdarbiba-ka-faktiskas-ricibas-forma*).

[7] Kodeksa 50. panta pirmajā un ceturtajā daļā ir paredzētas notiesātā tiesības rakstīt iesniegumus valsts iestādēm, sabiedriskajām organizācijām un amatpersonām; tostarp noteikts, ka *sarakste* ar starptautiskajām institūcijām, piemēram, Apvienoto Nāciju Organizācijas institūcijām (Starptautiskā krimināltiesa), tiek segta no brīvības atņemšanas iestādes līdzekļiem.

"Sarakste" ir skaidrota kā savstarpēja sazināšanās ar vēstulēm, savstarpēja vēstuļu apmaiņa; attiecīgais vēstuļu kopums (*https://tezaurs.lv/sarakste ar atsauci uz Latviešu literārās valodas vārdnīcu. 1.–8. Rīga, Zinātne, 1972.–1996.*). Tātad normā lietotais vārds "sarakste" apzīmē dokumentus, kurus saskaņā ar normatīvajiem aktiem notiesātais ir tiesīgs iesniegt šajā normā minētajiem subjektiem un kuros pausti personas apsvērumi, argumenti, iebildumi, sūdzības – iesniegums, pieteikums, sūdzība u. tml. (sk. sal. *Administratīvās apgabaltiesas 2021. gada 30. jūnija sprieduma lietā Nr. A420240019, 12. punktu*).

Senāts ir norādījis, ka atbilstoši kodeksa 50. panta ceturtajai daļai sarakste ar tiesu [šajā gadījumā – starptautisku institūciju], tiek segta no brīvības atņemšanas iestādes līdzekļiem, tostarp arī kopēšana, kas ir sarakstes sastāvdaļa. Līdz ar to cietuma administrācijas rīcība, ar kuru ieslodzītajai personai tiek liegtas tiesības kopēt dokumentus sarakstei ar [tiesu], tiesiskums ir pārbaudāms administratīvā procesa kārtībā, izvērtējot, vai dokumentu kopēšana aizskāra pieteicēja tiesības sarakstei ar [tiesu] un vai konkrētajā gadījumā ir noticis būtisks cilvēktiesību pārkāpums (*Senāta 2007. gada 26. marta lēmuma lietā Nr. SKA-218/2007 7. punkts*).

Pieteicējs lūdza cietuma administrāciju izgatavot savas personas apliecības kopijas iesniegšanai Starptautiskajā krimināltiesā. Līdz ar to lietā noskaidrojams, vai cietuma administrācijas rīcība, atsakoties bez maksas izgatavot norādītā dokumenta kopijas būtiski ierobežoja pieteicēja tiesības vērsties ar iesniegumu (pieteikumu) Starptautiskajā krimināltiesā, un tādējādi radīja būtisku pieteicēja cilvēktiesību ierobežojumu.

Ievērojot minēto, vispirms noskaidrojami nosacījumi iesniegumu (pieteikumu) iesniegšanai Starptautiskajā krimināltiesā.

[8] Atbilstoši Romas Starptautiskās krimināltiesas statūtiem (turpmāk – statūti) šīs tiesas jurisdikcijā ir tikai vissmagākie noziegumi (genocīds, noziegumi pret cilvēci, kara noziegumi un agresija) (*statūtu 5. pants*). Saskaņā ar statūtu 14., 15. un 53. pantu Starptautiskajā krimināltiesā izmeklēšanu ierosina prokurors, kuram *dalībvalsts* ir iesniegusi notikuma aprakstu par šīs tiesas jurisdikcijā esošajiem noziegumiem, lūdzot prokuroru izmeklēt notikumu ar mērķi noteikt, vai viena vai vairākas konkrētas personas ir jāapsūdz šo noziegumu izdarīšanā. Gadījumi, kuros fiziskas personas (cietušie) var vērsties Starptautiskajā krimināltiesā ar iesniegumiem (prasībām, pieteikumiem) ir paredzēti saistībā ar konkrētas lietas piekritību (*statūtu 19. panta 3. punkts*); cietušo personu klātbūtni lietas izmeklēšanā un izskatīšanā (*statūtu 54. pants*); saistībā ar cietušo piedalīšanos tiesvedībā (*statūtu 68. pants*); atlīdzības prasību iesniegšanai par jebkādu zaudējumu, kas nodarīts cietušajam noziedzīga nodarījuma rezultātā, kas ir Starptautiskās krimināltiesas jurisdikcijā, kādā no šīs tiesas tiesvedībā esošajām lietām (*statūtu 75. pants*).

Minēto apliecina arī pieteicēja iesniegtā veidlapa (krievu valodā; *lietas 150.–156. lapa*) un Starptautiskās krimināltiesas interneta mājaslapā ievietotā veidlapa (aplūkots: 2024. gada 28. februārī, *https://www.icc-cpi.int/sites/default/files/items_Documents/alHassan/2018-alHassan-AppForm-Guidelines_ENG.pdf, angļu valodā, veicot teksta automātisko mašīntulkošanu)*, no kuras satura redzams, ka tā ir domāta kā iesniegums par piedalīšanos konkrētā Starptautiskās krimināltiesas tiesvedībā esošā lietā un/vai atlīdzības prasījuma pieteikšanai pret konkrētu apsūdzēto.

Tādējādi no Starptautiskās krimināltiesas statūtiem un tās izvirzītajām prasībām, kā noformējams cietušās personas iesniegums, nepārprotami izriet, ka pieteicējam sakarā ar notiekošu izmeklēšanu jāatbilst cietušās personas statusam kādā no Starptautiskās krimināltiesas tiesvedībā esošām lietām par šīs tiesas jurisdikcijā esošajiem noziegumiem. Tikai šādā gadījumā cietušajai personai jāaizpilda norādītā veidlapa un tai jāpievieno personu apliecinoša dokumenta kopija.

Līdz ar to tiesai ir jākonstatē, vai iestādes atteikums izgatavot pieteicēja personas apliecības kopijas iesniegšanai Starptautiskajā krimināltiesā un tās izsniegt bez maksas (par valsts budžeta līdzekļiem) varētu tikt novērtēts kā šķērslis pieteicējam realizēt savas kā cietušās personas tiesības konkrētā Starptautiskās krimināltiesas tiesvedībā esošā lietā.

[9] Tiesa no lietas materiāliem nekonstatē, ka pieteicējs iesniegumā cietumam vai pārvaldei, vai pieteikumā tiesai vispār būtu norādījis uz kādu Starptautiskās krimināltiesas tiesvedībā esošu lietu, kurā viņam kā cietušajam būtu jāsagatavo un jāiesniedz iesniegums atlīdzības prasījumam par 300 000 *euro*. No iesniegumu un pieteikuma satura izriet, ka pieteicējs gatavojas iesniegt *pieteikumu* Starptautiskajā krimināltiesā, nenorādot nekādu saistību ar konkrētas lietas izmeklēšanu vai iztiesāšanu. Arī pēc tiesas lūguma norādīt, kā izpaužas pieteicējam radītais mantiskais zaudējums, pieteicējs nekādus paskaidrojumus tiesai nesniedza, vien norādīja, ka tas saistīts ar atteikumu izsniegt dokumenta kopijas. Pieteicējs nenorādīja nevienu argumentu, kā tieši personu apliecinoša dokumenta kopiju neizsniegšana ietekmēja viņa tiesības iesniegt iesniegumu (vai kā pieteicējs norāda – pieteikumu) Starptautiskajā krimināltiesā.

Tā kā pieteicējs arī pieteikumā (un tā precizējumos) tiesai nav detalizētāk norādījis par prasītā dokumenta kopiju iesniegšanas saistību ar konkrētu Starptautiskajā krimināltiesas tiesvedībā esošu lietu, saistībā ar kuru iesniedzams iesniegums par piedalīšanos procesā vai atlīdzības prasījums, tiesai nav iespējams konstatēt pamatu prasītā dokumenta kopiju izgatavošanai (par brīvības atņemšanas iestādes līdzekļiem), lai personas apliecības kopijas pievienotu sarakstei (iesniegumam, pieteikumam) ar Starptautisko krimināltiesu.

[10] Ievērojot iepriekš konstatēto, ka nav apstiprinājies pieteicēja norādītais iemesls, ka prasītā dokumenta kopijas būtu nepieciešamas pievienošanai sarakstei ar Starptautisko krimināltiesu vai ka šī dokumenta kopiju neiegūšana radītu šķēršļus konkrēta iesnieguma sagatavošanai un iesniegšanai Starptautiskajā krimināltiesā, tiesa nekonstatē, ka ar cietuma atteikumu izgatavot dokumenta kopijas bez maksas pieteicējam būtu radīts būtisks cilvēktiesību ierobežojums (tiesisko interešu aizskārums). Līdz ar to tiesa atzīst, ka /Nosaukums/ rīcība, atsakoties bez maksas izgatavot pieteicēja personas apliecības kopijas to iesniegšanai Starptautiskajā krimināltiesā, ir tiesiska.

[11] Tā kā administratīvā lieta ir ierosināta arī par aizlieguma noteikšanu /Nosaukums/ arī turpmāk veikt šādu faktisko rīcību (atteikumu bez maksas izgatavot pieteicēja personas apliecības kopijas), tiesa, ņemot vērā iepriekš lietā norādītos apstākļus, atzīst, ka pieteicēja prasījums minētajā daļā ir noraidāms kā nepamatots. Proti, atbilstoši kodeksa 50. panta ceturtajai daļai cietuma administrācijai ir pienākums katrā konkrētā gadījumā veikt izvērtējumu par noteikta dokumenta kopiju nepieciešamību konkrētai personai sarakstē ar šajā pantā norādītajām institūcijām. Līdz ar to vispārīga pienākuma uzlikšana vai aizlieguma noteikšana iestādei šajā lietā, kas ierosināta pēc pieteicēja pieteikuma, nav tiesiski iespējama.

[12] Satversmes 92. pants noteic, ka *nepamatota tiesību aizskāruma* gadījumā ikvienam ir tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu. Administratīvā procesa likuma 92. pants noteic, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai nemantisko kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību. Savukārt Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 4. panta pirmā daļa noteic, ka iestāde zaudējumu var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies.

Ņemot vērā, ka nav konstatējama /Nosaukums/ prettiesiska rīcība (darbība vai bezdarbība), līdz ar to nav konstatējams pieteicēja nepamatots tiesību aizskārums, un nepastāv tiesisks pamats pieteicēja prasītā atlīdzinājuma konstatēšanai.

[13] Pastāvot šādiem iepriekš konstatētajiem apstākļiem, tiesa atzīst, ka pieteicēja pieteikums ir nepamatots un pilnībā noraidāms.

[14] Administratīvā procesa likuma 126. panta ceturtā daļa noteic, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas ar tiesas lēmumu bijis pilnīgi vai daļēji atbrīvots, pieteikuma noraidīšanas gadījumā pieteicējam ir pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā. Šādos gadījumos tiesa pieteicēja pienākumu samaksāt valsts nodevu attiecīgajā apmērā norāda sprieduma rezolutīvajā daļā. Ja pieteicējs triju mēnešu laikā neiesniedz tiesai valsts nodevas apmaksu apliecinošu dokumentu, tiesa par sprieduma izpildi paziņo tiesu izpildītājam.

Pieteicējs ar tiesneša 2023. gada 6. jūnija lēmumu ir atbrīvots no valsts nodevas samaksas par pieteikuma iesniegšanu.

Ievērojot to, ka pieteikums pilnībā noraidīts, pieteicējam uzliekams pienākums atmaksāt valstij valsts nodevu pilnā apmērā – 30 *euro*.

Valsts nodeva maksājama:
Saņēmējs: Valsts kase
Reģistrācijas Nr. 90000050138
Konta Nr. LV87TREL1060190911400
Saņēmēja iestāde: Valsts kase
BIC kods: TRELLV22

Iemaksas mērķis: valsts nodeva, /pers. A/, lieta Nr. /lietas numurs/.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 126. panta ceturto daļu, 246.–251. pantu un 289.–291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt pilnībā /pers. A/ pieteikumu par /Nosaukums/ faktiskās rīcības, neizgatavojot bez maksas personas apliecības kopijas to iesniegšanai Starptautiskajā krimināltiesā, atzīšanu par prettiesisku un aizlieguma noteikšanu iestādei turpmāk veikt šādu faktisko rīcību, kā arī par mantisko zaudējumu un nemantiskā kaitējuma atlīdzinājuma noteikšanu;

uzlikt /pers. A/ (personas kods /personas kods/, adrese /adrese A/) pienākumu triju mēnešu laikā pēc sprieduma stāšanās spēkā atlīdzināt valstij valsts nodevu 30 *euro* (trīsdesmit *euro*), iesniedzot tiesai valsts nodevas apmaksu apliecinošu dokumentu.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Tiesnese S. Ozola